І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. No. 74. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 22-го КВІТНЯ 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 22, 1966 Ч. 74. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Четвер, 21-го квітня 1966

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН ПРОСИТЬ СХВАЛИТИ ПРОЄКТ, згідно з яким Уряд міг би продавати приватним інвестиційним фірмам морґеджі та інші позички, власником яких є Уряд. Коли б Конґрес схвалив закон в цій справі, то Уряд впродовж найближчих двох років міг би продати морґеджів та інших вартісних паперів на суму $8 більйонів. Проти цього пляну негайно виступили республіканці, провідник яких в Палаті Репрезентантів конгресмен Джералд Р. Форд заявив, що Уряд хоче цим способом „зменшувати" федеральний дефіцит, бо фонди за продані морґеджі будуть уважати за „прибуток".

В БЕРЕЗНІ ЗБІЛЬШИЛИСЯ ЗАМОВЛЕННЯ на продукцію тривких товарів на 3 відсотки і становили $24.2 більйона, що було новим рекордом. В лютому і в січні цього року число замовлень виносило по $23.6 більйона, а в грудні минулого року — $23.4 більйона. Збільшення замовлень на тривкі товари свідчить про те, що економічна активність ЗДА збільшується. Цікаве ще й те, що збільшення замовлень не виникло внаслідок того, що в більшій скількості збільшилися замовлення внаслідок війни у В'єтнамі.

ПАНІ КЕННЕДІ ПРОСИТЬ ЗМЕНШИТИ ЇЇ ФОНДИ з $50.000 до $30.000 річно, які вона діставала від Уряду на ведення своєї канцелярії. Вона заявила Конґресові, що витрати на її бюро зменшилися, бо зменшилося число листів, які вона денно дістає від американців. Зараз після смерти президента Джана Ф. Кеннеді вона дістала була 800,000 листів в кількох тижнях, пізніше денне число листів виносило по 300 денно, а тепер воно становить 100. Пані Кеннеді дістає як вдова по президенті пенсію $10,000 річно. Коли б вона одружилася, то втратила б цю пенсію. Пані Кеннеді заперечила вістку, що вона заручилася з еспанським амбасадором до Ватикану 62-річним Антонієм Ґарріґесом. Вона має 36 років.

30,000 СТАРШИН І ВОЯКІВ МАЮТЬ ВЕРНУТИСЯ до ЗДА з Німеччини, як про це повідомляє Департамент Оборони. Ці вояки й старшини мають допомогти тут вишколювати рекрутів та добровольців, які зголосилися до військової служби. Але з військових кол доповнюють цю новинку тим, що не плянується зменшити оборонні сили ЗДА в Німеччині аж на 30,000 осіб, бо на місце тих, які вернуться до ЗДА, будуть вислані до Европи інші вояки. Фактичне зменшення американського війська в Німеччині може становити найбільше 15,000 вояків. До ЗДА мають вернутися вже вишколені вояки.

ЦУКЕРКИ ПРОТИ НЕДУГИ ГОРЛА фірми Мерк і Компанія в Регві, Н. Дж. зовсім не виліковують подразнене горло та не вбивають в ньому зарозків, тому фірма не має права оголошувати як лік проти горла ці свої „сукретс" і „чілдрен сукретс". Цей наказ видала Федеральна Торговельна Комісія, бо цим фальшиво інформує покупців, які читають оголошення в часописах та чують їх і бачать в телевізії. Фірма Мерк заповіла апеляцію від рішення Комісії.

У СВІТІ

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ДІН РАСК ПРИБУВ у вівторок цього тижня до столиці Туреччини Анкари на конференцію міністрів членських держав Центрального оборонного пакту (СЕНТО), членами якого є Британія, Туреччина, Іран і Пакістан. ЗДА є членом Економічної і Військової комісій СЕНТО. Раск заявив на вступі, що задумує перевести двосторонні розмови з усіма приявними міністрами. Невеличка група турецьких студентів намагалася з транспарентами демонструвати перед американською амбасадою, але поліція розігнала їх і 5-ох демонстрантів арештувала.

У СТОЛИЦІ ІНДОНЕЗІЇ ДЖАКАРТІ ВІДБУВСЯ маніфестаційний похорон Бутана Шіяхріра, політичного в'язня, що його президент Сукарно в'язнив був за критику режиму та якого звільнено з уваги на дуже поганий стан здоров'я. Шіяхрір виїхав на лікування до Швайцарії, де 9 ц. м. помер. Його хоронили на „цвинтарі героїв", найвидатніші представники уряду були й промовляли на похороні, на якому були теж, звільнені для цієї цілі, деякі видатні політичні в'язні, противники Сукарна. Колишній віце-президент д-р Мохаммед Гатта, ув'язнений тому 9 років за критику Сукарна, гостро таврував „диктаторський режим" в Індонезії. Припускають, що всі ті політичні в'язні вийдуть внедовзі на волю.

У КЕНІЇ В АФРИЦІ ЗБУНТУВАЛИСЬ проти президента Джомо Кеньятти 28 послів його керівної партії і заклали окрему партію. Їхнім лідером є недавній прокомуністичний віце-президент Оґінґа Одінґа, який зрікся був під натиском збоку Кеньятти. Всі ті опозиційні посли — „ліві"; до них присєднались також 10 сенаторів. Парлямент у Кенії складається з 129 послів і 41 сенаторів.

ЛІДЕР КОНСЕРВАТИВНОЇ ПАРТІЇ У БРИТАНІЇ, ЕДВАРД ГІТ, ПЕРЕВІВ поважні зміни у своєму так званому „чорному кабінеті", що його за традицією має завжди опозиційна партія у палаті громад. У випадку виборчої перемоги члени того кабінету автоматично стають міністрами даних ресортів. Деякі видатні косерватисти втратили мандати в недавніх виборах, як ось кол. міністер скарбу Пітер Торнікрофт. — Інших знову, як Селвина Ллойда й Дункана Сандіса, що були міністрами за прем'єрів Мекміллена і Даґласа-Юма, заступлено іншими, популярнішими.

КОМУНІСТИЧНОМУ КИТАЄВІ НЕ ВДАЛОСЯ перетягти Бірми на свою сторону у справі В'єтнаму. В офіційному комунікаті на закінчення триденних відвідин в Рангуні президента Комуністичного Китаю Лію Шао-Чі взагалі не згадано про війну у В'єтнамі і не було там ніяких протиамериканських фраз. Голова бірмійської держави генерал Не Він має відвідати літом цього року Вашинґтон.

У БАРЦЕЛЬОНІ В ЕСПАНІЇ ВІДБУЛИСЬ демонстрації студентів проти режиму Франсіска Франка. Студенти, всупереч забороні влади, заснували Товариство демократичних студентів, яке знайшло підтримку збоку ректорату університету. Поліція арештувала 5-ох студентів за розкидання летючок і малювання протирежимових гасел на мурах домів. Поліція ввійшла на терен університету й студентських домів.

МЕКНАМАРА ЗАПОВІДАЄ ВАЖКІ БОЇ У В'ЄТНАМІ

Вашинґтон. — Секретар оборони Роберт С. МекНамара, виступаючи в Сенатській Комісії Закордонних Справ 20-го квітня, заповів, що незабаром поширяться і скріпляться важкі бої у В'єтнамі. Він гостро виступив проти оскарження, що американські бомбовики не мають бомб у В'єтнамі. Секретар оборони казав, що американське летунство три рази більше допомагає наземним операціям, як це було у другій світовій війні. Жадна інша країна в історії не була так добре приготована до ведення війни, як тепер є приготовані до боїв ЗДА. МекНамара виступав в обороні запропонованої Урядом суми 3.4 більйона долярів на допомогу закордонним країнам. Сума 197-ох мільйонів долярів на військову допомогу перенесена до загального оборонного бюджету. Сенатор демократ із Вайомінґу запитував, чи правдою є те, що зменшаться акції на фронті, коли у В'єтнамі будуть переводити вибори цивільного уряду. МекНамара відповів на це, що він передбачає побільшення й поширення боїв. Монсуни мають початися за три або чотири тижні, і, здається, що вони, цебто комуністи, плянують почати монсунову офензиву та в цій цілі розбудовують свої збройні сили. Відповідаючи на запити сенаторів, МекНамара сказав, що американці є дивним народом. Замість бути гордими з того, що у В'єтнамі діють американські команданти та хоробрі американські вояки, та гордитися тим, що президент Джансон так мудро диспонує необмеженими американськими збройними силами в цій обмеженій війні, — то ми, — на думку секретаря оборони, - „шукаємо слабих місць та перебільшуємо вифантазовану нашу слабість". МекНамара виступив проти тих, які домагаються, щоб внаслідок війни у В'єтнамі зменшити видатки на внутрішню програму. „На мою думку, — казав секретар оборони, — зменшення фондів на допомогу закордонові не допоможе розв'язати домашні проблеми. Обурливим є те, що в столиці 50 початкових шкіл не мають власних бібліотек. Я соромлюся цього. Ми сіємо зерна невдоволення в нашій столиці. Бракує нам не грошей, тільки доброї волі". Голова Комісії Закордонних Справ сенатор демократ Дж. В. Фулбрайт запитував МекНамару, чи правдою є це, що ті країни, які сталися багатими і впливовими, бувають ароґантні та самозадоволені та хочуть накидати свою волю іншим. МекНамара відповів, що це правда, але ЗДА є в цьому випадку вийнятком.

Побоюються, що в Сайґоні може бути новий переворот

Сайґон. — Деякі з провідників буддистів у Сайґоні говорять, що нібито має відбутись новий урядовий переворот в Південному В'єтнамі. Тіч Тієн Мінг, промовляючи до кількатисячного зібрання, сказав, що деякі люди підготовляють переворот уряду маршала Кі, щоб в той спосіб звільнити цей уряд від виконання зобов'язання про переведення виборів у країні. Як відомо військова хунта успокоїла буддистів у Південному В'єтнамі запевненням, що до п'яти місяців відбудуться там вибори й уряд перебере легальне цивільне управління. Мінг підозріває, що військова хунта хоче звільнитись від того зобов'язання і тому припускає можливість урядового перевороту. Та він не подав, хто мав би бути автором цього перевороту.

Тимчасм на фронтах ідуть дальші воєнні дії, що їх тягар несе на собі американська армія. Американське летунство вже третій день під ряд бомбардувало портові споруди близько північно-в'єтнамської столиці Ганой. Відділи В'єтконґу зробили напад на військовий готель у долишній частині Сайґону. Інша група комуністичних повстанців заатакувала американську летунську базу в Ен Кге, де є головна квартира „першої дивізії летунської кавалерії." Комуністи знищили два вантажні літаки. Останні налети на Північний В'єтнам сильно пошкодили транспортові вузли довкола Ганой. Пошкоджений важливий міст на північ від столиці червоного В'єтнаму, що перервало комунікацію на цьому шляху. Американці не втратили в останньому дні налету ні одного літака. В трьох попередніх днях були збиті три американські літаки.

ЗУСТРІЧ ІЗ ЖІНКАМИ В БІЛОМУ ДОМІ

З нагоди конференції демократичних жінок, що відбувалася цього тижня у Вашинґтоні, в Білому Домі відбулася зустріч Президента і його родини з учасницями конференції. На фото: Президент Джансон вітається із своїми гістьми.

Французький парлямент затвердив політику де Ґолля — проти НАТО і ЗДА

Париж. — Французький парлямент затвердив політику президента де Ґолля, звернену проти Атлантійського Союзу (НАТО) і проти ЗДА — 482 голосами проти 137, при чому разом з партією де Ґолля, яка завжди автоматично затверджує всі урядові внески, голосували цим разом також комуністи. Голосування відбулося після півторагодинної промови прем'єра Жоржа Помпіду, який мотивував потребу „самостійної" політики Франції нібито зміною стратегічного плянування Америки. Помпіду твердив, що всупереч становищу 14-ох інших членів НАТО — Америка прийняла концепцію секретаря оборони Роберта МекНамари про „гнучку відповідь" у випадку війни, замість концепції „масової відплати", яка існувала раніше, в перших роках НАТО. Помпіду твердив, що Америка не хоче анґажуватися своєю атомовою зброєю в обороні Франції і цілої Західньої Европи, щоб не наражати великих американських міст, промислових центрів, на відплатні совєтські атомово-ракетні атаки. За твердженням Помпіду — ЗДА готові у випадку совєтської аґресії кинути Европу на поталу ворожому атомовому бомбардуванню, щоб тільки самим зберегти себе. Водночас Помпіду твердив, що Америка не рахується з своїми европейськими союзниками, що їх може втягнув у війну, що їх Европа не потребує, як ось, наприклад, конфлікт ЗДА й Куби. З американського боку півофіційно рішуче заперечено, наче б Америка плянувала байдуже придивлятися знищенню Західньої Европи і не поспішати їй з допомогою всією своєю збройною силою, включно з атомовою зброєю.

Продовжуються наради в справі французького війська в Німеччині

Бонн. — Спеціяльний репрезентант президента Джансона для справ Північно-атлантійського пакту (НАТО), Джан МекКлой, відбувши триденні наради у столиці Західньої Німеччини Бонні з західньо-німецьким міністром закордонних справ Ґерґардом Шредером, британським амбасадором та, зокрема, з канцлером Людвіґом Ерґардом, відлетів для звітування Президентові до Вашинґтону. Безпосередньо після тих нарад прибув до Бонну французький міністер закордонних справ Моріс Кув де Мюрвіл для переговорів у двох преважливих справах: щодо дальшої долі Европейської Економічної Спільноти та щодо майбутности 65.000 війська і 4.000 французьких летунів на терені Західньої Німеччини, після того, як Франція відкличе свої збройні сили з системи НАТО 1-го липня. Франція у принципі погоджується залишити названих дві свої дивізії і летунські ескадрилі в Західній Німеччині, особливо у зв'язку з готовістю Німеччини заплатити за їх утримання. Але складне питання — під чиєю юрисдикцією ті французькі війська мають бути у мирі і війні, коли Франція виступить з НАТО? Водночас ЗДА заявили, що коли Франція виступає з НАТО, то французькі війська у Західній Німеччині перестають мати доступ до американської тактичної атомової зброї, стаціонованої в Західній Німеччині. Всі ці питання є предметом паралельних нарад: німецько-французьких та внутрішньо-альянтських, себто 14-ох членів НАТО — без Франції.

Східній Пакістан бунтується проти центральної влади Аюба Хана

Дакка. — У Східньому Пакістані зростає опозиційний рух проти центральної влади президента Аюба Хана, осідком якого є Карачі чи пак Равальпінді в Західньому Пакістані. Пакістан поділений на ті дві великі окремі частини, при чому розмежовує їх територія Індії на ширині кругло 1.000 миль. У Східньому Пакістані живе 65 мільйонів осіб, у Західньому коло 40 мільйонів. Східні пакістанці говорять переважною мовою „бенґалі", якою не володіють присилані з Західнього Пакістану урядовці. Східньо-пакістанський опозиційний рух вимагає ширшої і дійсної автономії та залишення центральному урядові справ закордонної політики і війська. Однак західньо-пакістанські урядові кола закидають східньо-пакістанським опозиціоністам, що вони насправді змагають до проголошення своєї державної самостійности та знищення одностайної пакістанської держави, тому таврують їх, як зрадників. Центральний пакістанський уряд радий би здусити репресіями східньо-пакістанський автономічний рух, але не всилі перекинути туди почерез індійську територію війська ні поліції. Західні коментатори передбачають, що Пакістан матиме щораз більший клопіт з „бенгальцями".

Говорять про можливості нового арабсько-совєтського договору

Каїро. — До порту в Каїро прибув великий совєтський підводний човен, прикрашений совєтським державним прапором з серпом і молотом. Звичайно совєтські кораблі заїждають до єгипетських портів під прапором Єгипту. Цей випадок викликав пожвавлені коментарі в дипломатичних колах. Сподіються, що між Арабською Республікою і СССР може дійти до нового порозуміння, згідно з яким совєтські кораблі могтимуть користати з єгипетських портів. Всі совєтські кораблі на Середземному морі мусять повертатись через Дарданелі до своїх портів забезпечення пальним. Маючи змогу користати з єгипетських портів, совєтські кораблі не мусіли би перепливати попри Туреччину, що контролює їхні рухи, деякі дипломати сумніваються, щоб президент Нассер пішов на таку угоду. Це зламало би його невтральність, яка приносить великі користі для Арабської Республіки, бо дає змогу користати з допомоги і ЗДА і СССР. Таку велику послугу для СССР — думають дипломати — міг би зробити президент Нассер лише за якусь високу ціну. Підозрівають, що СССР міг запевнити Нассерові нуклеарну забезпеку Совєтського Союзу.

ЛІТНІЙ ЧАС ОБОВ'ЯЗУЄ ВІД НЕДІЛІ 24-го КВІТНЯ

Від неділі, 24-го квітня, почне обов'язувати літній ощадностевий час, який буде важний аж до останньої неділі жовтня. В суботу 23-го квітня перед спанням треба посунути вказівки годинника на одну годину наперед, щоб в неділю годинник показував правильний час.

МОСКВА ЗААРАНЖУВАЛА ПРЕСКОНФЕРЕНЦІЮ З ДЖУҐАЛОМ ДЛЯ БОРОТЬБИ З НАЦІОНАЛІЗМОМ НА УКРАЇНІ

Лондон. — Пресова конференція, що відбулася під фірмою „Товатирстав культурних зв'язків з українцями за кордоном" у вівторок 19 квітня ц.р., дала тему для коментаря Вікторові Зорзі, відомому британському журналістові й експертові в совєтських справах про мотиви, які спонукали Москву заараnжувати таку конференцію із новим нібито „поворотцем" Казимиром С. Джуґалом. Коментар В. Зорзи появився в „Менчестер Гардіян", як також у ряді американських газет.

„Совєтська контррозвідка — пише В. Зорза — заараnжувала пресову конференцію в Києві, столиці України, щоб вивести перед очі світу шпигуна і ренеґата, який допомагав організувати з-за кордону націоналістичне українське підпілля. Пресова конференція, влаштована під фірмою „Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном", є правдоподібно совєтською відповіддю на опубліковані востаннє в Західній пресі повідомлення про арешти українських письменників націоналістичного спрямування. Совєтський режим підтвердив цим свою вразливість на можливість відродження націоналізму на Україні — країні, яка нараховує близько 50 мільйонів населення.

Про якийсь реальний сепаратистичний рух на Україні немає мови, але навіть і найменший натяк на тенденцію здобути трохи більше автономії від Москви вистачальний, щоб спричинити важкі турботи для Кремля. В останніх часах не бракувало познак в тому напрямку. Націоналістичний фермет між українськими письменниками вказує на евентуальну серйозність ситуації. Тим можна пояснити детермінацію Кремля і його сатрапів у Києві знеславити українських націоналістів, як чужоземних запроданців і шпигунів.

Совєтські установи для зв'язку з закордонною пресою викликали цього тижня закордонних кореспондентів у Москві до Києва для участи у влаштовуваній там пресовій конференції. В Києві перед цих кореспондентів виведено Казимира Степана Джуґала, який недавно вернувся на Україну після довшого періоду співпраці з „К-3 зв'язковою службою" (німецька розвідча установа — ред.) у Мюнхені, з якою Джуґало співпрацював, починаючи з 1956 року.

К-3 — заявив Джуґало — працювало під безпосереднім наглядом німецької розвідки. Воно рекрутувало українських націоналістів поза Совєтським Союзом і вишколювало їх у шпигунстві й субверсії і потім перекидало їх на територію СССР. Джуґало брав участь у вишколюванні багатьох груп аґентів. Він мав розчаруватися, усвідомивши, що праця К-3 суперечить правдивим інтересам України і тому ж вернувся на батьківщину, сподіваючись, що йому простять".

Вийшла монографія про „Січі"

Едмонтон, Канада. — Пожарно-гімнастичне товариство „Січ" постало під кінець дев'ятнадцятого сторіччя для практичної служби в українському селі в Галичині на випадок пожежі. „Січі" розрослись по всій Галичині, що тоді була під пануванням цісарської Австрії, організуючи нашу селянську молодь. В 1908 році було основано Головний Січовий Комітет з осідком у Коломиї, а в 1912 — Український Січовий Союз у Львові. На базі українських „Січей" постали формації Українських Січових Стрільців, що ідею організації українців піднесли до висоти державної організації й за цю державну самостійність українського народу почали боротьбу. Основником й організатором „Січей" був заслужений народний діяч д-р Кирило Трильовський, що його звали „батьком Січей". Син д-ра Кирила Петро Трильовський зібрав обширний матеріял про „Січі" і видав їх у книзі-моноґраії під назвою „Гей, там на горі Січ іде". Ця пропам'ятна книга подає історію „Січей". В різних статтях і споминах різних авторів, що їх список започатковує самий Кирило Трильовський читач довідується про діяльність цього народного товариства. Понад сто авторів розказує свої спомини, чи також пише історію й нариси та й вірші присвячені січовикам. Книга, що має 432 сторінки, багато ілюбтрована і вона являється цінним вкладом до історії українського життя. Гарна титульна сторінка зображує картину роботи мистця Едварда Козака. Видав книгу спеціяльний Комітет пропам'ятної книги „Січей", а фонди на видання склали громадяни з ЗДА і Канади та й імена жертводавців подані у списку в книзі.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

„ЗАРЕВО" У БАЛТІМОРІ ОРГАНІЗУЄ ПРОТЕСТ ПРОТИ ЗАСУДУ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ В УКРАЇНІ

Балтімор. — В суботу, 23-го квітня, о год 7-ій увечері відбудеться в Балтімор, у стейті Меріленд в залі „Самопомочі" — 239 Савт Бродвей Академічний Вечір Українського Академічного Товариства „Зарево". Перша частина вечора буде присвячена обороні засуджених у Києві українських літературних критиків Івана Світличного й Івана Дзюби. Слово про творчість цих літераторів скаже Осип Зінкевич. Буде схвалений лист протесту, що його плянує вислати „Зарево" до ЮНЕСКО й Міжнародного ПЕН. В другій частині вечора відбудеться форум на тему: „Національні меншини у ЗДА і їхнє майбутнє". У форумі візьмуть участь Юрій Ілінський, який говоритиме про силу рас і національних меншин у ЗДА, Ірина Калиновська, яка насвітлить питання неґрів у ЗДА, і Ірина Херхаліс, що доповідатиме про асиміляційні і денаціоналізаційні процеси.

ТАМАРА ВОЖАКІВСЬКА ВИСТУПИТЬ В НЕДІЛЮ В ТЕЛЕВІЗІЙНІЙ ПРОГРАМІ

Ню Йорк. — Молода українська танцюристка Тамара Вожаківська з Ірвінґтону візьме участь в неділю 24 квітня ц.р. о год. 1-ій по полудні під час телевізійної передачі „Дирекшен 66, Релиджен" у хореографічній програмі „Наваго" разом із славною танцюристкою Перл Ланґ і солісткою Мартою Ґреґем, яка й запросила Тамаару Вожаківську до участи в цій програмі. Музичне оформлення програми належить Ірлові Вайлдові. Буде передавана ця програма на телевізійному каналі ч. 7 в Ню Йорку.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Сити і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Дві мірки в ОН

В Об'єднаних Націях завжди існували дві мірки у підході до різних проблем. Принцип стосування двох мірок впровадила туди Москва, яка з-правила підтримує тільки ті справи, що і в найменшій мірі не порушують інтересів російсько-комуністичної імперіяльної політики та світових комуністичних революційних цілей. Внаслідку СССР заклав у Раді Безпеки 103 „вето", без уваги на те, що вони унеможливлювали конструктивне поладнування міжнародних конфліктів і тим самим шкодили справі світового миру. Переважаюча більшість держав — членів ОН виступають принципово проти всіх проявів колоніялізму — однак ніхто з них не заторкував найбільшого сучасного колоніяльного стану у світі, створеного Москвою. „Невтручання у внутрішні справи іншої країни" та „відмова від насильних засобів поладнування конфліктів" — це шляхетні гасла Об'єднаних Націй. Але Москва криваво здавила революцію у „суверенній" мадярській державі, знехтувавши чартер ОН. Нічого й казати про стосування московським режимом усіх методів гніту, включно з ґеносидом, на глум міжнародній конвенції про права людини. Покійний Стівенсон, бороничи принципово мирні способи, турботливо вказував на небезпечний прецедент, коли невтральна й нібито пацифістична Індія збройно зайняла португальську колонію Гоя.

В останньому тижні ще яскравіше проявились „дві мірки" в ОН. „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" з дати 25 квітня ц. р. звертає увагу на те, що оце вперше Рада Безпеки ухвалила — та ще й одноголосно — уповноважити Британію вжити збройної сили у виконуванні господарської бльокади проти Родезії. А Родезія ж — це мирна країна, ні з ким не воює, і йдеться тільки про конфлікт між Британією і цією її колишньою колонією, з приводу внутрішньої расової політики уряду Ієна Сміта. Коли мова про права чорної раси — Об'єднані Нації негайно діють, але коли про війну, як ось агресія Північного В'єтнаму проти Південного, чи Індонезії проти Маляйзії — ОН не зацікавлені в тих справах, хоч засновано їх для збереження миру у світі. На цьому не кінець з двома мірками. Британія вимагає від ОН дозволу на насильне проводження бльокади мирної Родезії. Але та сама Британія відмовляється припинити достави всяких товарів та виряду, войовничому Північному В'єтнамові і відмовилась приступити до американської торговельної бльокади комуністичної Куби, з якою далі торгує.

Очевидно, що така практика, стосована на терені Об'єднаних Націй, є неморальним явищем, яке підриває повагу до цієї установи. Внаслідок такої практики Об'єднані Нації не тільки не стали порядкуючим у світі чинником, але й вносять хаос у розуміння основного принципу міжнародної справедливости.

Розчарування пацифістів

Американські пацифісти зазнали дуже прикрого розчарування. Група американських „пісніків" — професор, пастор, редактор і три молоді жінки — начитавшись про буддистські антирежимові авантюри і перейнявшись коментарями ліберальної преси на тему прагнення всіх в'єтнамців до миру, поїхали до Сайґону, де сподівалися знайти сприятливий ґрунт для своїх пропаґандивних виступів. Виявилось щось зовсім інше: ані південнов'єтнамські студенти, ані місцеві державні власті не захотіли слухати спантеличених пацифістів і дискутувати з ними. В'єтнамські студенти закричали їх і обкидали яйцями, а поліція відібрала їм пропаґандивні транспаренти, посадила в авто і відвезла на летовище, звідкіля відправила першим літаком до Америки.

У В'єтнамі йде визвольна війна. Але „бітнікі", „пснікі" і „в'єтнікі" маршують по 5-ій Евеню в Ню Йорку чи перед Білим Домом у Вашинґтоні з пацифістичними гаслами, вимагаючи від американського, а не від північнов'єтнамського уряду припинити ту війну. Вони знаходять моральну підтримку в таких сенаторів, як Вейн Морз і Ернест Ґрунінґ, але діють у користь Ганою, Пейпінґу і Москви. Їхні виступи є злочином супроти американських вояків, які борються у В'єтнамі і потребують підтримки всього свого народу. У Ню Йорку, в Сан Франсіско чи Вашинґтоні можна толерувати такі вибрики, що прикривають себе конституційним правом критики, але в Сайґоні інша атмосфера: там нема місця для тих, що бавляться проблемами волі народу.

В. Кедровський

СКАЧИ, ВРАЖЕ, ЯК ПАН КАЖЕ

У Москві відбувся з'їзд комуністичної партії Совєтського Союзу. Чужинці, а дехто й з українців вважають, що це дійсно був з'їзд партійних делеґатів, з правом голосу, які могли висловлювати свої побажання або навіть критичні завваги. Та це не так. Це був з'їзд комуністичних урядовців з усіх сторін СССР. Їх скликав Центральний Комітет КПСС, щоб дати відповідні вказівки й одночасно перевірити їх працю на місцях. Тому ніхто з цих так званих делеґатів не міг робити ніяких заввагг, подавати власних проєктів, суперечити своїм хлібодавцям на чолі з Президією та першим секретарем, тепер переназваними, як то було за Сталіна, на Політбюро та генерального секретаря. Отже, всі постанови на тому з'їзді приймалося одноголосно.

На 23-му збіговиську КПСС не було комуністів - українців, а були урядовці-комуністи з України. Бо, не зважаючи на їх національну приналежність, вони є лише урядовцями Москви і членами комуністичної московської партії. Тому українського голосу там не було чути, а в імені поневоленого нашого народу виступали московські урядовці. І тому виходило так, немов би ніяких українських проблем не існує, і Україна цілковито зіллялася з Московщиною. Як кажуть: „Були часи тяжкі, але не було таких підлих, як тепер".

Коли українці - комуністи в 1920 році укладали у Відні програму т. зв. Української Комуністичної Партії, вони писали:

„Виходячи з принципу самовизначення націй і вважаючи на властивості, потреби й вимоги розвою українського господарчого організму, для всестороннього і неустанного розвою його продукційних сил УКП піддержує незалежність самостійного економічного й політичного порядкування Української Соціялістичної Радянської Республіки".

Далі в цій програмі сказано:

„Виходячи з необхідности для всестороннього розвою комуністичної революції на Україні втягати в процес комуністичної перебудови, в роботу порядкування державою всю масу працюючого люду, партія піддержує необхідність українського національного характеру Української Республіки, відповідно величезній більшості творчої революційної маси працюючих, себто урядової української мови по всіх урядових установах, при забезпеченні прав національних меншостей: російської, жидівської й польської на основі принципу рівноправности".

І ще далі:

„З тих же принципіяльних причин відкидає партія буржуазне пасивне наставлення до нації, до піднаття національних культур. Втягаючи маси в будову соціялістичної держави, УКП висовує принцип активної піддержки розвою кожної національної культури, в першу чергу культури основної маси працюючого люду України — української національности"...

Так писали українці-комуністи в 1920 році. Але про все це мовчали так звані українські делеґати на всесоюзному комуністичному з'їзді в 1966 році, бо вони, хоч і мають українські прізвища, є типовими русоцентристами.

В своєму меморандумі до Третього Інтернаціоналу УКП, констатуючи імперіялістичну й русоцентричну діяльність на Україні Російської Комуністичної партії, писала:

„... спираючись на імпортованих у невеликому числі партійних робітниках з Росії (а тепер цих партійців тьма - тьмуща — В. К.), на численних совітських приватних урядовцях, що посвоєму матеріяльному положенню зобов'язані піддержувати все стоячих у владі, спираючись також на примазаних до партії міщанських елементах українського городу, які по суті є органічними ворогами українського села й української національної стихії взагалі, верхи користають з колосальної сили державного апарату і правительственої партії, з фізичної сили червоної армії, з фінансової і моральної допомоги РКП, як провідника III Інтернаціоналу, щоб удержатися при владі".

За сорок шість років панування московської комуністичної партії на Україні цей тиск супроти української національної стихії безмірно скріпився й поглибився, але так звані українські делеґати на 23-му комуністичному з'їзді лише підносили руки на знак згоди з усім тим, що говорили їм їхні хлібодавці з Центрального Комітету Партії, тим самим схвалюючи дальше панування колоніяльного московського імперіялізму на Україні.

Отже, ще в 1920 році українці - комуністи дали характеристику тим делеґатам, що в 1966 році були на з'їзді КПСС. Цю характеристику дали не „буржуазні націоналісти", як називає тепер московська пропаґанда всіх українських самостійників, а таки українські комуністи.

Пригадаємо ще, що писала в 1920 році Закордонна Група УКП в своєму листі „До комуністів і революційних соціялістів Европи та Америки" під заголовком „Революція в небезпеці":

„Як відомо, скрізь у всіх заявах, нотах і міжнародних виступах російські комуністи виставляють Україну, як самостійну радянську республіку, з самостійним правительством. В дійсності не тільки за пропаґанду самостійности, але й за пропаґанду федерації з Росією членів самої Російської Комуністичної Партії переслідується й карається як висилкою з України, так навіть і арештом".

Так було 46 років тому, так або ще й гірше є тепер. Але тоді комуністи - українці в окупованій російськими комуністами Україні зважувалися боротись за права української мови, за школи, за автономні права УССР.

Говорячи про окупаційну російсько - совєтську владу в Україні, українські комуністи в згаданому вище листі писали:

„Є глибока традиційна ціль цієї політики, неначе в спадщині одідичена русскими комуністами від кров'ю і болотом забризканої історії Московщини і Росії. Це в традиції її політики збереження за всяку ціну „єдиної неделімої Росії". Повторюємо: за всяку ціну".

Ми подали деякі виписки з публікацій УКП, хоч не поділяли й не поділяємо її соціяльної програми з тоталітарним політичним устроєм держави, що противиться основним засадам демократії. Подали для тих, які шукають різних змін у совєтській сатрапії, сподіваючись, що з тих „змін" може бути якась користь українському народові.

Вся історія взаємовідносин України з Московщиною, а пізніше з Росією свідчить про те, що визволення українського народу може прийти не внаслідок зміни політичного устрою російської імперії, а внаслідок безкомпромісової боротьби, що завершиться остаточним поваленням московсько - російського панування в Україні.

Д-р Михайло Данилюк

POST SCRIPTUM

II

Кажуть, що УНРада не є справжнім урядом, що вона лише перемник державної ідеї та традицій УНРеспубліки. Воно правда, хоч трохи й закручено. Бо — або є або не є. Але суть не в цьому. Погодилися свого часу всі, навіть сьогоднішні опоненти, що ця установа є Державним Цетром УНР, як останньої української держави з волі народу. Написали закон. Не УНРеспубліки, а УНРади на еміґрації і для еміґрації в її політичних змаганнях за повернення українському народові його держави. Прийшла в УНРаді криза за кризою. Не в УНРеспубліці, бо вона окупована ворогом, а в УНРаді на еміґрації. Але — говорять із притиском — всякі кризи, непорозуміння, справи репрезентації в УНРаді і т. д. мають вирішитись щойно республікою, як уже така буде. Покищо будемо продовжувати традицію державности за законом, написаним на еміґрації, а закон цей може змінити щойно республіка на рідних землях. Виходить крутиголовка...

Одне з чергових недотягнень, що приводять УНРаду до криз — це обмеження себе репрезентацією державної ідеї на базі традиції і леґітимности. А воно виходить, що самої репрезентації рішуче замало. І для українського народу там і тут. Бо в праці для відродження держави є такі речі, як актуальна політика взагалі, а у відношенні до окупанта зокрема, є політична концепція роботи у відношенні до народу там і тут, є й розбудова впливів внутрі і назовні, шукання активних союзників, впливів у світі, є культурна політика, громадська політика, справи кадрів тут і там від молоді починаючи, а на фахівцях і професорах кінчаючи. Це, щоб назвати лише кілька проблем. А такий широкий діяпазон роботи може виконати УНРада лише тоді, якщо зіпреться на широких лавах народу і кадру. І байдуже, чи ми тоді назвемо її повним урядом в екзилі, чи лише так, наполовину — вона буде державним центром державницької роботи.

Не можна сконсолідувати УНРаду і поставити її на широку базу народного представництва, бо, кажуть, нема „ключа", по нього треба їхати аж в Україну, неможливо устійнити пропорції заступництв і, значить, ситуація мусить лишитися у „статус кво". А ось читаємо в пресі про Світовий Конґрес Українців, що має відбутися в листопаді 1967 р. в Ню Йорку. Чого доброго, таки конґрес скличуть. Вже й УНРада цей задум схвалює. І стає дивним: для конґресу ключ знайдеться, а для УНРади — ніби хтось на Лисій горі заховав... Кажуть — конґрес ще й якесь правління вибере, і буде ще один центр. І в цього самого активу в европейській руці ключа для УНРади нема, а в канадійській для конґресу є. Це — будова держави в добі атома. Розпорошеного себто...

Дискусії, щоб не сказати сварня, хто кращий і хто має мати більше „влади" в УНРаді — це по суті проблеми другорядної вартости і для широкої громади тут, і для народу на Україні зокрема. Але виходу з кризи таки треба шукати. Людей не змінимо і не переродимо. Вони всі, по обох сторонах кризи, мають якусь частину навіть об'єктивної рації. І принцип демократії варто випробувати, покищо у вільному світі. Засуджуємо тоталітарні системи за їх методи виключности, а ось самі покутуємо не один гріх.

Якась рація паритетности не витримає повної критики народної бази. Тому — чи не шукати розв'язки у компромісі: чи двопалатна система УНРади, де одна частина працює на базі рівности політичних рухів, а друга спирається на широку базу народу і кадру — не могла б стати бодай дискусією зближення? Це не претенсія на розв'язку, але десь компроміс мусить початися. Він напевно не почнеться у впертості і шуканні помилок опонента. Кризу державно - політичного центру маємо на руках, створили її всі разом, кожний по - своєму. Може б її і всім разом розв'язати, лише — на дещо ширшій базі? Наскільки ідея консолідації побажана тим або іншим кругам — це одна справа, наскільки вона потрібна в національній роботі — це таки важливіше. І це якраз болить.

***

Уже давненько за залізною завісою поширився був такий анекдот: зустрілись американський і совєтський вояки в Берліні і стали вихваляти свої системи. Американець заявив, що він вірний своїй державі і урядові, але коли щось йому не сподобається — він може піти у Білий Дім, викликати Айзенгавера і сказати йому: „Ви — нікчемний президент", і після цього відійти без ніякої кари. Заїло це москаля. По короткій надумі він сказав, що й він може це саме зробити: піти у Кремль, викликати Хрущова і сказати йому: „Айзенгавер — нікчемний президент", а після того також безкарно відійти. Як бачимо — різні люди по-різному розуміють демократію...

Вільна, але пристойна дискусія над проблемами, які болять — це привілей людини вільного суспільства. Не з наміром завалити, а з біноклем в шуканні позитивів. Власне, у шуканні. Преса лише тоталітарних систем дає готові рецепти на різні справи, преса ж демократичного світу — стимулює думання в процесах шукання поступу. І в цьому шуканні зайвим і незрілим було б намагання прикрутити комусь, проти його волі, вивіску якогось політичного середовища лише тому, що в шуканні приходять критичні думки. Бо справа не тільки у праві критики, але й у турботі і спробах шукання виходу із скрутної ситуації. Власне, покищо ситуації, якій не вільно перейти у постійне буття.

(Кінець)

Віталій Волков

ПЕРЕКУСНИЧОК

Фарма. Тінявий садок. Над вишнями джмелі гудуть, а під вишнями — веселе товариство. Теж гуде. Словом, пікнік, кажучи по - українському.

— Пане інженере! Чому нічого не берете? — клопочеться пані Стефця, поважна молодиця, не так літами, як формою, та з рясним квітником на голові. — Може канапку зі сиром?

— Що там сир! — не погоджується пані Мотря, ще поважніша формою молодиця в капелюшику стилю вавилонської вежі. — Для пана інженера треба щось більш основне. От хоча б цього бутерброда з паштетом. Кажу вам, такий смачний, що й не відірветесь!

— Дякую паням. Красно дякую. Не турбуйтесь. Якось сам дам раду...

— Вел, пане докторе! — обізвались в другому кінці малинові устонька пані Сузі, худенької брюнетки з листочком та вуалькою на голові. — Що це ви в салатці длубаєтесь? Вибачте, що вас бадрую, але візьміть краще сендвича. Правдивий американський та ще й перерізаний навскіс!.. Беріть, прошу...

— Можна й сендвича, — погоджується доктор, — дякую! Взагалі тут стільки понакладали, що й не знати, від чого починати.

— Беріть, беріть!.. А може й вам сендвича, пане професоре? Вігме, добрий! Анест.

— Ні, дякую. Волію українську страву.

— Воре ю мін українську? Це ж українці приготовили! Аякже... А-а-а, розумію! Ви певно хочете свинської ковбаси? Вел, є в нас така... А може хочете голубців... або пирогів, ай мін, вареників? Теж маємо.

— Не в ковбасі чи голубцях справа, а в українській назві.

— Тож свинська ковбаса — чисто українська назва. Та й зроблена по - українському: з часником!

— По - перше, не свинська, а свиняча, а по - друге — ви кажете „сендвич". Це ж англійське слово.

— О, о! Ай андерстенд. Ви маєте на увазі канапку?

— Канапка — теж не наше слово, а польське. Щоб я так на Великій Україні сказав, що з'їв дві канапки, то люди подумали б, що я мебльожер. Боялися б у хату впустити: а ну ж погризу їм ліжка чи столи.

— Чисто українське буде „бутерброд", — вирішила авторитетно пані Мотря. — На Великій Україні всі кажуть „бутерброд".

— Не бутерброд, а бутерброт. Це стара голляндська назва, засвоєна росіянами ще з часів царя Петра, і означає дослівно: масло - хліб.

— А як же буде по-нашому?

— Перекусничок.

— Як, як? — почулися запити.

— Пе-ре-кус-ни-чок!

— Звідкіля ви це взяли, пане професоре?

— З народної мудрости. В давнину наші селяни, вставши раненько, першим ділом перешукували. Звідси і назва „перекуска", а те, що їли, перекусником називали. Перекусник, звичайно, складався з доброї скиби хліба, кавалка сала, ну й головки часнику або цибулі на додачу. Згодом ранню перекуску стали називати сніданком. Після перекуски порали худобу. За цей час мати встигала зварити обід. Щойно після обіду ставали до денної праці. Наша інтеліґенція перенесла обід на після полудня, а перекуску стала вживати принагідно.

— Так то був перекусник, а ви кажете перекусничок, — не піддавалася пані Мотря.

— Бо теперішні перекусники маленькі. Їх можна кілька з'їсти за один раз. Тому й перекусничок.

— Та-ак! — відізвався доктор, тримаючи перерізаного навскіс американського сендвича. — Маєте рацію, пане професоре! Це буває, що під впливом обставин міняються назви. Дійсно, таку гарну, як „перекусничок", замінили на звичайну канапу або дивовижний „бутерброд".

— Кге-е-е! — заплакало п'ятирічне хлопченя.

— Васильку! Ват гепенд? — кинулася вуалька з листочком до дитини.

— Мамі! Доґ з'їв май пелеку-усницо-ок...

ОЛЕКСАНДЕР ГУМЕНКО ДІСТАВ СТИПЕНДІЮ

Міннеаполіс. — Щоденник „Міннеаполіс Трібюн" подав в числі з 6-го квітня про те, що місцевий український скульптор Олександер Гуменко був вирізнений з-поміж 16-ти кандидатів Американською Академією в Римі, в Італії, й отримав $3,600 разом з приміщенням в цій Академії з правом уживання студії і бібліотеки. Гуменко народився в Україні. Мистецькі студії покінчив в Міннеаполіській Мистецькій Школі і в Університеті Єйль із ступенем „мастера оф файн артс". Велика виставка творів Гуменка відбувається саме в ґалерії „Вовер Арт Сентер" у Міннеаполісі.

Марія Струтинська

БЕРЕЖАНИ

7

Тепер знову відбуваються проби „Бояна" і різні забави, Іренка дістає щораз нову сукню, але я вже не йду до дівчини, як вони підуть. Та дівчина називається Марися і досить неприємна, а врештою, вона й так не знає жадної байки, хіба лишень скаже: „Повім тобі байку, як пес курив файку на довгім цибуху і попікся в ухо". І то вже все. А як Ромко просить її, щоб його збудила раненько, як тільки вона встане, бо він має повторити собі партію з греки, то вона ніколи того не зробить і ще скаже, як Ромко трохи на неї надується: „Най мене Пан Біг боронить від скаженої миші, хруща, варіята і недоброго панича Ромка".

А Петруня поїхала до Станиславова віддаватися, бо вона вже собі заробила гроші. Ми всі плакали за нею, окрім татка.

***

Сталося щось страшне: я ходила поза школу.

Було так. Пані закликала мене до свого стола і довго говорила, як то я повинна світити, як „ґв'яздечка" на цілу клясу, а я часом не напишу завдання, а ще частіше спізняюся до школи. На другий день я, як навмисне, прийшла ще пізніше: я знайшла десять паперових корон, що стирчали з-під снігу, і мусіла вернутися додому, дати їх мамі, щоб татко казав вибубнити на ринку. Під школою була Сливка з ослячої лавки, котра також спізнилася, і ми порадилися, що до кляси краще вже не йти.

Ми пішли по Адамівці, а потому догори, на цвинтар, і там ходили по снігу так довго, аж мені задубіли ноги. Як ми верталися іншою дорогою, то Сливка сказала, що в тім-о домі мешкає її шваґер і ми туди підемо, але насамперед вона мусить спитатися, бо їм народилася дитина, а сестра дуже хвора. Я сказала до Сливки, що ми мусимо уважати: як та сестра має, може, шкарлятину або дифтерію, то туди не треба йти, бо можна заразитися. Вона зачала чогось страшно сміятися, а потому ні з того ні з сього сказала, що я — цілком дурна. Вона пішла, а я чекала, чекала і не могла дочекатися. Вдома я ще мусіла сказати неправду, що нас скорше пустили.

І чого та Сливка так з мене сміялася і так мене лишила?! Я ніколи вже не скажу до неї ані одного слова.

***

Раптом зробилася весна. По вулицях пливуть потоки, а в саді у сестер вже зачинає зеленіти травичка і вилазять жовтенькі квітки. Як я вернуся зі школи, то біжу туди, аж на саму гору, і бігаю там і скачу, аж мені здається, що я літаю. Далеко видко залиті водою поля і ліси — як буде тепліше, то я встану ранесенько і піду по Адамівці просто, просто, аж туди. А може ще далі.

Мені часом хочеться плакати, хоч я не сумна, а часом я чогось така весела, якби незнати що доброго сталося, хоч не сталося нічого.

Я люблю тепер бути сама — навіть до Натальці мене не тягне.

***

Вчора падав дощ, і мені схотілось сховатися кудись так, щоб ніхто за мене не знав і там собі видумувати різні мої історії. Колись я їх усіх понаписую. Я залізла з того всього під ліжко у спальні — аж тут почула татків голос. І зараз татко з мамою увійшли до покою. Мама питалася:

— Що сталося? Що сталося, Васильку, що ти такий поіритований?

Татко пішов замкнути двері від покою хлопців, а потому сказав:

— Сталося щось дуже недобре, Мелясю. Ми не можемо вже бути в Бережанах.

Хвилинку було тихо, а потому татко знову обізвався:

— Мене нині збойкотували поляки на засіданню Повітової Шкільної Ради. Топольніцький виголосив промову: вони не будуть підлягати інспекторові „поляко - жерци, ктури рущи наш пов'ят." І всі поляки, учителі й делеґати, вийшли зі залі.

Татко ще сказав, що він буде зараз писати до Крайової Шкільної Ради у Львові і до Відня. Але тут він лишитися не може.

Татко зідхнув і зараз потім відкашлявся, а мама не сказала ані одного слова. Бо сталося щось таке, що навіть татко не може на те порадити.

— о —

Тим часом усе було так, як було. У маю ми з Натальцею ходили до церкви із великими свічками з кокардами, а потому в гімназії була матура, а по матурі мама запросила до нас на підвечірок кількох студентів. Був наш близький кузен, Юно Навроцький з Голгіч, і дальший — Льоньо Лепкий, котрий аранжує на всіх забавах. Також був Яримович, котрий дуже червонів, як Іренка зверталась до нього.

Панна Зося приходить до Іренки зі своїми альбомами, і вони дивляться, котра має кращі картки. До них пишуть різні хлопці, а на іменини вони дістали тих карток цілі гори, аж листоноша злостився. Але вони мають своїх вибраних хлопців: в Зосю залюбився поет по матурі Генрик Жичинський, а Іренка пізнала одного правника, котрий є захмурений, що Іренці дуже сподобалося. Він не ходить попід вікнами, ані не пише карток, тільки часом лист.

А з тим Дзюбкевичем все скінчилося, ще на Місточку. Іренка на нього за щось загнівалася, він зачав писати вірші до Олі Цурковської — а тоді Іренка направду образилася, і то вже був кінець. Він здав матуру і поїхав до Львова, а раз прийшла звідтам картка з таким віршиком:

Як був я ще цілком малий,
Любив я дуже гуску,
Все м'ясо в неї із грудей
Я виїдав до куску.
Дівчину я любив тепер
І патріотку руску,
Аж дивлюсь — дух в мені завмер,
Бо знов любив я — гуску.

Вже знову прийшли вакації — але тепер усе буде цілком інакше.

Вчора татко прийшов скорше з бюра, і вони з мамою знову пішли до спальні й замкнулися там, як тоді, коли я чула їх розмову з-під ліжка. Потому мама пішла видавати обід, а татко ходив по покоях з закладеними ззаду руками і дуже над чимсь думав. При обіді татко сказав нам, що ми перенесемося до Станиславова, де ми були якийсь час з мамою, але тепер і татко буде разом з нами, бо став там інспектором.

Татко сказав також, що цих вакацій жадне з наших дітей не лишиться в Бережанах. Татко понаписував до родини, і ми пороз'їжджаємося. Мама завезе Іренку до вуйка Петра, до Вишенки в соснових лісах; Ромко поїде сам до Волянських, до Криворівні — йому добре зробить по тім запаленню гірське повітря; Стефка татко повезе до Голгіч, де татко виростав, а там уже ті старші хлопці візьмуть його в крипи; а вже потому я поїду з татком до Перевізця. Там є ріка Лімниця і той мій ровесник Дмитрик Паліїв, котрий дряпав мене при забаві, як приїздив до нас до Долини, але тепер ми маємо вже майже по одинадцять років і хіба не будемо дряпатися.

З Перевізця ми з татком поїдемо до Станиславова. Татко буде там дивитися за хатою до куплення, а я лишуся у цьоці Теці, учительки, і буду там, аж поки вони всі не попріжджають, разом з меблями.

І так скінчаться наші Бережани.

(Кінець)

ВСЯ ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА НА ДОПОМОГОВІ ЦІЛІ ЗУАДКОМІТЕТУ

ПОЖЕРТВИ ВИСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, 5020 OLD YORK RD., PHILADELPHIA 41, Pa.

Рочестер, Н. Й.

ВІДЗНАЧЕННЯ 25-РІЧЧЯ УККА

Вручають прапор й енциклопедію мейорові Рочестеру. На фото (зліва) стоять: мґр. Мирон Руснак, меценас Василь Андрушин — голова Відділу УККА; посадник міста Рочестеру Френк Ламб; студентка університету Анна Рьопка і радний міста п. Май.

Ювілейний Бенкет для відзначення 25-річчя діяльности УККА відбувся 13-го лютого. В бенкеті взяли участь, крім індивідуальних платників, представники 34 організацій і товариств. Народностеві групи литовців, лотишів, мадярів прислали своїх делеґатів.

Кульмінаційною точкою програми було вручення українського прапора мейорові міста Рочестеру. Відтепер наш прапор буде зберігатися в управі міста разом з державними прапорами інших народів. (Українського досі там не було). На імпрезі передано мейорові міста для центральної бібліотеки Енциклопе д і ю Українознавства.

Велику залю бенкету прикрашувала наша молодь: Українська Студентська Громада, ПЛАСТ, СУМА, ОДУМ. Українська Студентська Молодь принесла свій ювілейний дар для УККА в сумі 25 дол. Осередок Товариства Студіюючої Молоді ім. М. Міхновського переслав $20. Члени ОДУМ услуговували гостям.

Бенкет на честь УККА був одною з кращих імпрез в Рочестері, і був доказом єдности довкола УККА. А найважніше те, що з нами молодь. В Рочестері молодь там, де її батьки.

Дуже добру промову виголосив з рамени УККА д-р Матвій Стахів. Він говорив лишень 18 хвилин і ... все сказав! То повчальне для Рочестеру.

Тостмайстрові бенкету маґістрові Мирославу Руснакові належиться признання. З огляду на присутність американських гостей він „урядував" в двох мовах. Теплими оплесками зустріли присутні вістку тостмайстра, що з датою 25-річного Ювілею УККА збігається ще „маленький" ювілей, десята річниця, коли меценас Василь Андрушин очолив Відділ УККА в Рочестері. Присутні проспівали йому „Многая Літа".

Мейор міста Френк Ламб мусів лишити залю завчасно. Він виходив з Бенкету УККА з українським прапором і Енциклопедією Українознавства в руках. Присутні гості прощали його оплесками.

Х. Д.

Вісті Осередку Українських Студій у Вашинґтоні

В Осередку Українських Студій при Українській Католицькій Семінарії у Вашинґтоні, Д. К., відбулися в останніх тижнях такі доповіді:

27-го березня доповідав визначний урядовець, „політікен офісер" Секції для справ Совєтського Союзу Державного Департаменту Вілліям Едґар — про „Американсько - совєтські взаємовідносини". Впреп. о. ректор К. Бердар привітав гостя в імені Семінарії, а проф. Р. Смаль-Стоцький — в імені Осередку Студій та звернув його увагу, що він говоритиме до майбутніх українських, католицьких священиків. А наші парохії є не тільки релігійними, але й культурними та громадськими осередками українців-американців. Сучасні священики є водночас громадянами , і як громадяни Америки, вони є співвідповідальними за її долю і тому мусять добре визнаватися в її загранично-політичних справах. Проф. Р. Смаль-Стоцький подякував Державному Департаментові за делеґування доповідача на засідання Осередку Студій.

Прелеґент п. В. Едґар підкреслив, що Совєтський Союз є ворожою силою, яка є в конфлікті з Америкою та всюди намагається підривати засади вільного демократичного життя. По десталінізації витворюється враження, що партія хотіла б почасті зменшити культурну ізоляцію Совєтів, їх внутрішню централізацію, обмежити терор та піднести життєву стопу населення. Але партія й далі затримує повну диктатуру і контролю всього життя. Під сучасну хвилю Совєти є в затяжній боротьбі з Китаєм за провід і контролю комуністичного бльоку держав і тому вони висувають гасло мирної коекзистенції з Америкою. Москва є теж занепокоєна й китайською аґресією у В'єтнамі.

З'ясувавши цю засадничу ворожість Совєтів до Америки, прелеґент вияснив, що мирна політика Америки змагає до того, щоб понад голови партії принести до громадян СССР правдивий образ Америки і дати інформації про правдиві заміри закордонної політики ЗДАдля встановлення справедливого миру і ладу в світі. Тому Америка, помимо засадничого ідейного конфлікту з Москвою, погодилась на культурну виміну, на організацію своїх вистав у Совєтах та на „будування культурних мостів" поміж народами. При справі „культурних мостів" прелеґент підкреслив значення етнічних груп в Америці та ствердив, що інтереси Америки вимагають їх національної свідомости.

Прелеґент з'ясував теж сучасний стан релігій і церков під комуністичною диктатурою. Як в кожному тоталітарному режимі, влада контролює церкви. Але під учасну хвилю, партія вживає менше брутального насильства проти церков, а більше всяких „пропаґандивних" метод. Та тоталітарний режим не може дати правдивої свободи вірі. Це засаднича справа комунізму: комунізм вороже ставиться до всякої релігії.

По доповіді відбулася дискусія і прелеґент відповідав на запити.

28-го березня полковник Корпусу Маринарки Кердзел доповнив відомості питомців про СССР і Україну висвітленням тьох фільмів, що їх американська армія вживає для виховання старшин. Перший фільм дав слухачам загальний образ СССР з Україною включно. Другий — зазнайомив їх із рядом поневолених націй, що стратили, по другій світовій війні, свою незалежність ; а третій — дав яскравий образ військової потуги комуністичної Москви, що загрожує нашій Америці.

По доповіді відбулася жива дискусія, в якій полковник Кердзел, що в другій світовій війні боровся на азійських фронтах, радо відповідав на запити.

3-го квітня гостем Осередку Студій був знавець архітектури і мистецтва княжої доби, зокрема княжого Києва, д-р Олекса Повстенко, що є тепер високим урядовцем в архітектурній установі Конґресу. Його і його достойну дружину сердечно вітали і ВПр. о. ректор К. Бердар і голова Осередку Студій. Доповідь нашого визначного науковця про „Катедру св. Софії" була ілюстрована численними кольоровими прозірками,

Прелеґент показав пляни княжого Києва, архітектурні нариси київських церков тієї доби, і на історичному тлі змалював саму будову та релігійне і культурне та мистецьке значення катедри св. Софії і то не тільки для України, але й для цілого Сходу Европи. Чудові кольорові світлини внутра катедри викликали одушевлення семінаристів.

Глибоке враження викликала ця доповідь гостя, що є доповідачем з Божої ласки. Жахом охоплені були слухачі по висвітленні знимок — документів нищення і грабування київських церков московськими варварами, що в одному тільки Києві збурили 42 церкви, з того дев'ять княжих. Про це мало хто знає і мало хто свідомий, — а це жахливі реалітети.

Проф. О. Повстенко дав подарок всім слухачам: Фотознимку прегарної київської церкви св. Рождества, збудованої в 1814 році архітектом Меленським, в якій то церкві спочивала, в Києві,, в 1861-му році, труна Тараса Шевченка під час перевозу її до Канева. І цю церкву теж знищили безслідно. Бібліотеці Семінарії проф. д-р О. Повстенко подарував шість зошитів свого прекрасного, мало відомого, багато ілюстрованого видання „Золотоверхий Київ".

Проф. Р. Смаль-Стоцький сердечно подякував проф. д-рові О. Повстенкові за доповідь.

ПІСЛЯ ПРЕМ'ЄРИ „КАМІННОГО ГОСПОДАРЯ"

Актори новозаснованого „Нового Театру" після прем'єри „Камінного господаря" Лесі Українки 2-го квітня ц. р. в Ню Йорку вітають між собою сестру великої поетеси пані Ізидору Косач-Борисову.

На знимці від ліва: Володимир Змій (найстарший гість), Олег Проціньский (граф), Ігор Шуган (Командор), Ляриса Кукрицька (донна Анна), Володимир Лисняк (Дон Жуан), Оля Кириченко (Дольорес), Лідія Крушельницька (донна Консепсіон). Сидить посередині пані Ізидора Косач-Борисова. У виставі брали ще участь актори: Михайло Яблонський, Орися Андрейко, Анна Ілевич-Дерлиця, Данило Серна, Рома Шуган, Христина Прокоп, Юрій Денисенко. Вистава „Камінного господаря,, в постанові режисера Володимира Лисняка буде повторена в тій самій залі „Театру Барбізон Пляза" в Ню Йорку в суботу, 23-го квітня. Запланована спеціяльна вистава для шкільної молоді на неділю, 1-го травня о годині 2:30 в тій самій залі.

В АМЕРИЦІ Й У СВІТІ

ЗДА ПЛАТИЛИ ПО $21 ЗА БОМБИ, які 2 роки тому продали німцям по $1.70. Ці бомби до літаків продали в 1964-му році тому, бо не було місця на їхнє переховування. Продукція цих бомб коштувала по $330, а тепер вона виносить по $440. В січні 1964 продано цих „непотрібних" тоді бомб німецькому концернові аж 7,562, який мав їх зужити на добрива. Тепер зайшла потреба на ці бомби у В'єтнамі, і їх куплено 5,570, платячи по $21 за штуку. Все ж таки ліпше було відкупити ці бомби, як продукувати нові.

СПОРТ
редагує В. СОХАН

УСК — „ТРИЗУБ" В УКРАЇНСЬКОМУ ФІНАЛІ СХОДУ ЗДА

В неділю, 24-го квітня, о год. 3-ій по полудні на грищі Українського Спортового Майдану при 124-ій вулиці і 31-ій евню у Коледж Пойнті, Н.Й., відбудеться фінальне змагання Сходу гор за футбольний чемпіонат і Чашу ЗДА. В цих фіналах Сходу і півфіналах цілих ЗДА зустрінуться дві українські дружини, УСК Ню Йорк і „Тризуб" з Філадельфії. Назва „Юкрейнієнс" в останніх шести роках завдяки успіхам цих двох клюбів була записана чотири рази на Чаші Девара, що її одержують колейно року чемпіони ЗДА. „Тризуб" був володарем цієї Чаші в роках 1960, 1961 і 1963, а УСК заволодів цією Чашею в минулому, 1965 році, і тепер її оборонює. Домінацію українських клюбів у футболі ЗДА ще більше підчеркнує факт, що на чотирьох цьогорічних півфіналістів Сходу три дружини були українські, а саме УСК Ню Йорк, „Тризуб" з Філлдельфії і „Чорноморська Січ" з Нюарку, яка програла півфінальний змагання минулої неділі з „Тризубом".

Другі змагання фіналу Сходу між УСК-ом і „Тризубом" відбудуться 1-го травня у Філадельфії. Переможцем і фіналістом цілих ЗДА буде та дружина, яка здобуде у двох зустрічах більше воріт. На Заході залишилися ще тільки три претенденти на Чашу ЗДА 1966 року. Ними є Кікерс зі Ст. Луїсу і Кікерс із Шикаґа, які розіграють між собою півфінал Заходу, та Оренджк Кавнті СК з Лос Анджелесу, який чекає на переможця згаданого півфіналу, щоб вирішити з ним фінал Заходу.

— о —

„ТРИЗУБ" — „ЛЕВИ 3 : 2

Філядельфія, 10-го квітня. — Ворота для „Тризуба" здобули: Яковина з подачі Ферейри на 14-ій хвилині, Бенітез далеким гострим стрілом з подачі Вагнера на 30-ій хв. і знов Яковина сильним стрілом з подачі Ферейри на 54-ій хвилині. Втрата трьох воріт не заломила „Левів", і на 59-ій хвилині Мартінез успішно продовжив головою стріл Кампоса в сітку „Тризуба". П'ять хвилин пізніше Нога перейшов лівим крилом кількох змагунів „Тризуба" і цільно подав до Мартінеза, який стрілив другі ворота.

„Леви" в своїм першім виступі у Філядельфії виявилися технічно доброю, кондицiйно дуже твердою та добре зіграною і амбітною дружиною. Якщо, як нас інформують, будуть скріплені в найближчому часі, то вони ще наступного року будуть сильними противниками „Тризуба". Якщо, як нас інформують, будуть скріплені в наді Росм, тоді можна на наступний рік сподіватися не лише українських півфіналів і фіналу Сходу, але теж фіналу ЗДА між українськими дружинами.

В „Тризубі" заграв найкраще Яковина. Дальшу поправу слідно було у Бенітеза. Оборона і поміч, за вийнятком Луни і Вотсона, замало атакує напасників противника. Склад „Левів": Ваках, Медина, Кампос, Скороход, Крат, Бальбоа, Нога, Лiонартович, Санторо, Мартінез і Фуллер. Склад „Тризуба": Тарнавський, Ворона, Вотсон, Джулі Луна, Аяла, Яковина, Мендез, Бенітез, Ферейра, Вагнер.

Глядачів близько 2,000, а серед них велика частина молоді та дітей.

Я. Татомир

— о —

„ТРИЗУБ" — „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" 6 : 0

Філядельфія, 17-го квітня. — Перші ворота для „Тризуба" здобув Яковина на 6-ій хвилині. На 15-ій впали самовбивчі ворота, коли оборонець „Ч. Січі" минув подачею воротаря, який вийшов задалеко в поле, а Бенітез продовжив м'яч у сітку ударом головою. Треті ворота здобув знову Бенітез на 25-ій хвилині, при чому допомогла йому похибка воротаря. При кінці першої півгри суддя Крафт усунув з грища змагуна „Ч. Січі" О. Чайку за обиду судді. На 65-ій хвилині оборонець „Ч. Січі" спрямував у свої ворота стріл Бенітеза. Вкоротці після того два змагуни „Ч. Січі", В. і М. Німерчинські ввійшли в суперечку зі суддею, який наказав їм зійти з грища. П'яті ворота здобув Вагнер на 81-ій хвилині, а шості Яковина на 85-ій хв. зустрічі.

Воротар „Ч. Січі", який грав спочатку нервово, оборонив у другій половині цілий ряд небезпечних стрілів, в тому й один карний удар. Прогру „Ч. Січі" треба перш всього записати на конто неспортової поведінки трьох змагунів, що й привело до їх усунення з грища. Але не можна переочити тут дуже високої форми „Тризуба", що її завдячує дружина тренерові Ферейрі та підходові до поодиноких змагунів і цілої дружини управи Проф. Ланки „Тризуба". Управа в цьому році не впроваджує кожного місяця нових змагунів, як це траплялося раніше. „Тризуб" став тепер вирівняною дружиною, в якій важко кого-небудь вирізнювати. Висока поразка „Ч. Січі" була вислідом нервового заламання дружини після втрати двох перших воріт. Таке заламання трапляться часто молодим дружинам, яким приходиться вперше грати змагання за високу ставку. Маємо надію, що ця невдача не спинить дальшого росту і розвитку „Ч. Січі", але буде для неї наукою і досвідом на дальшому шляху до нових успіхів і перемог. Глядачів понад дві тисячі, в тому третина чужинців.

Я. Татомир

УСК — „ДЖУЛІЯНА" 0 : 0

Ню Йорк, 17-го квітня. — До цих мистецьких змагань „Великої Десятки" НАФСоюзу виступив УСК у звичайному складі, знову без Сметгирста. В обох півграх мав УСК легку перевагу і був кращий технічно. Італійці були швидші і амбітні, а в надмірних стараннях перемогти за всяку ціну — вдавалися до брутальної гри. Суддя Мек Інтаєр кількакратно остерігав змагунів „Джуліяни" і вкінці на декілька хвилин перед перервою усунув з грища їхнього змагуна Ортіза за навмисне копнення Пирдона. Другу половину, коли італійська дружина грала в десятку, не зумів використати УСК, чи точніше його розгублений і стрілово недисциплінований напад. Найслабше заграли знову Вілсон і Діммейн, які програвали декілька знаменитих стрілових нагод. Воротар „Джуліяни" — Яблевський, який раніше грав у дружині УСКу, копав наших змагунів без м'яча у підворотних акціях. Поміч і оборона УСК-у в загальному вив'язалася зі своїх завдань, лише в кількох випадках придержували м'яч і непотрібно застосовували подачі до заду, з одної з яких дійшло до корнера, а дальше до небезпеки втрати воріт. Також Пирдон деколи непотрібно подавав м'ячі до заду, замість спрямовувати їх на крило, чи іншу позицію в нападі.

І. Дзядів

— о —

ВІСТКИ УСТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ"

В шаховому турнірі за індивідуальний чемпіонат СУАСТ-схід, що відбувся минулої суботи і неділі 16-17 квітня, в домі „Ч. Січі", взяло участь 10 шахістів. Керівником і гол. суддею турніру був д-р О. Попович, ланковий шахів СУАСТ, делегатури УСЦАК. Чемпіонат і Чашу уфундовану УСТ „Ч. Січ", здобув О. Коцюба з Пассейку. З УСТ — „Ч. Січ" взяли участь в цьому турнірі такі шахісти: д-р О. Попович, Д. Кулик, інж. З. Шпон, Є. Чижович, О. Твардовський і В. Матіяш.

— о —

Управа УСТ „Ч. Січ" і провід футбольної ланки на спеціальному засіданні розглянули прикрі факти неспортової поведінки кількох своїх футболістів, що заіснували під час змагань з Тризубом 17-го квітня у Філядельфії. Управа і провід футбольної ланки різко осудили вчинки братів Німерчинських та постановили відповідно їх покарати.

— о —

Дня 24-го квітня о год. 6-ій веч. відбудеться в великій залі Дому „Ч. Січі" традиційна 40-ва з черги Інсталяція Управи „Ч. Січі" на 1966 рік. В цій спільній ротінці крім членів і спортового активу, візьмуть участь численні гості - прихильники „Ч. Січі", представники місцевих організацій, братських Союзів і ін. З визначних гостей чужинців, між іншими, заповів свою участь мейор міста Нюарку, кол. конгресмен Адонізіо. Ввесь дохід з цієї імпрези вповні призначений на будівельний фонд нової спортової залі при вул. Сендфорд в сусідстві Укр. Кат. Церкви і Школи.

О. Твардовський

50-ліття о. д-ра В. Мануха

19 лютого понад 200 активних парохіян церкви Пречистої Діви Марії в Картереті, Н. Дж., п'ять українських католицьких священиків з сусідніх парохій і приятелів о. Ювілята о. монс. К. Прийма, о. дек. А. Борса, о. д-р А. Пекар ЧСВВ, о. Медвідь, о. Ф. Федорик і приятель з гімназійних часів у Львові д-р Осип Оришкевич, а також сусіди і приятелі з Угнівщини вшанували вечіркою - бенкетом в Картереті з нагоди 50-ох років життя і 20-ох років священства пароха церкви Пречистої Діви Марії о. д-р В. Мануха. Під час бенкету промовляли і склали побажання: Інж. В. Янів від парохії, вище згадані Всеч. отці духовні і д-р Осип Оришкевич. Пан Е. Зубак від Церковного Комітету, пані М. Мутна від Католицьких Українських Дочок при церкві Пречистої Діви Марії, панна К. Сятар від Марійської Дружини, п. І. Рачинський від Українського Амер. Горожанського Клюбу, п. Я. Зубенко від „Провидіння", Б-ва св. о. Миколая 74 Відділ, п. М. Петришин з Джерзі Сіти, Н. Дж., від організації „Угнівщина". Наші наймолодші Марійка Матлаґа і Ігор Рачинський спільно віддеклямували вірш. Тостмайстром був п. Микола Андраш, член Церковного Комітету.

Цілий вечір пройшов у гарному настрої. Слід додати, що Преосв. Митрополит Амвросій Сенишин прислав від себе гарний привіт і побажання для о. Ювілята. Вечірку-бенкет розпочав і закінчив о. декан А. Борса молитвою.

В. Я.

Комунікат „Асоціяції Працівників Української Культури Північної Америки"

Ч. І.

Працівники української культури на еміграції, об'єднані ідеалами української духової самостійности та боротьбою за державність народу, після імпозантної маніфестації: „На захист української культури та народу", що відбулася в Торонті, 6 червня 1065 р., — здійснюючи постанови тієї ж маніфестації, — основали: „Асоціяцію Працівників Української Культури Північної Америки".

Ціллю „Асоціяції Працівників Української Культури Північної Америки", яка є понадпрофесійним об'єднанням, — інспірувати та мобілізувати українські й культурний світ на еміграції до тих завдань, що стоять перед кожною нацією, яка бажає жити, розвиватися і творити духові цінності для повного самовиявлення.

Одним із перших завдань „Асоціяції Працівників Української Культури Північної Америки" — це протидіяння процесам московської окупації України — науковими, літературними та мистецькими творами, пресою та конференціями.

До здійснення цих завдань приступає саме тепер, поборовши всі труднощі технічної натури, — Управа „Асоціяції Працівників Української Культури Північної Америки".

Склад Управи Асоціяції — слідуючий:

1. Д-р Михайло Кушнір — голова, 2. Юрій Тис-Крохмалюк — 1-ий містоголова, 3. Д-р Богдан Стебельський — 2-ий містоголова, 4. Д-р Степан Галамай — секретар, 5. Проф. д-р Микола Чировський — фінансовий референт. — Члени Управи: 6. Ред. Вячеслав Давиденко, 7. Михайло Дмитренко, 8. Іван Ковалів, 9. Євген Курило, 10. Волод. Ласовський, 11. Проф. д-р Григор Лужницький, 12. Антін Малюца, 13. д-р Фотій Мелешко, 14. мгр. Ірина Пеленська. 15. д-р Роман Кухар, 18. мгр. Орест Павлів, 19. ред. Михайло Сосновський.

Редакційна колегія Асоціяції працює тепер над випуском журналу та матеріялами, призначеними до літературних і мистецької серії видань Асоціяції.

Українське громадянство буде постійно інформоване про хід праці Асоціяції дальшими комунікатами.

Інформаційне Бюро „Асоціяції Працівників Української Культури Північної Америки"

Посмертні згадки

ІЛЬКО КОВАЛЬЧУК, довголітній член Т-ва ім. І. Франка — 334 Відд. УНС в Клівленді, Огайо, помер 1 лютого 1966 р. по короткій недузі на 71 році життя. Покійний походив з м. Яворник Руський, Добромиль, Галичина. Залишив в смутку брата та насербла Мічел Тарзаник та насербицю Амелія Дольник. Похорон відбувся 4 лютого 1966 р. з похор. заведення при численній участі членів, кревних та приятелів на цвинтар св. Петра і Павла.

Вічна Йому Пам'ять!
Н. Задерецький, предс.
І. Холодняк, рек. секр.
С. Вохонок, фін. секр.

ДМИТРО ГАВРИЛЯК, довголітній член Т-ва ім. І. Франка — 334 Відд. УНС в Клівленді, Огайо, помер 12 лютого 1966 р. по довгій недузі на 80-му році життя. Покійний народився 4 жовтня 1886 р. в м. Яворник Руський, пов. Добромиль, Галичина. Покійний усе брав участь в українському і громадському житті. В глибокім смутку покинув дружину Анну. Похорон відбувся 15 лютого 1966 р. з пох. заведення до Православної Церкви св. Володимира при численній участі членів, кревних та приятелів на цвинтар „Бруклин Гайтс".

Вічна Йому Память!
Н. Задерецький, пред.
І. Холодняк, рек. секр.
С. Вохонок фін. секр.

ПАВЛО БОЙКО, довголітній і заслужений член Б-ва св. о. Николая 191 Відд. УНС в Трой, Н. Й., помер 22 лютого 1966 р. на 82 році життя. Покійний походив зі с. Таборовець, пов. Зборів, Україна. До ЗДА прибув 1906 р. і з того 57 років прожив в Трой, Н. Й. Полишив в смутку доньку зам. Филипт, 3 синів: Петра, Степана і Миколу — всі є членами УНС. Похорон відбувся 25 лютого 1966 р. з похор. завед. до Церкви св. о. Миколая, в відтак при участі родини і членів Б-ва на парохіяльний цвинтар.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Колодій, секр.

ЯКІВ ГВІЗДЬ, довголітній член Б-ва св. І. Хрестителя 277 Відд. УНС в Гартфорді, Конн., помер 7 березня 1966 р. на 78 році життя. Народжений в Зах. Україні. Покійний вступив до УНС в 1920 р. та був за молодих літ активним членом української громади. Покійний залишив у глибокому смутку синів: Івана, Петра і Теодора та дочку Марію, брата Семена, 8 внуків та правнучку. Похорон відбувся 10-го березня 1966 р. з церкви св. Михаїла на Український Цвинтар в Гластенбері.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа

ТАРЗАН, Ч. 5609. Небезпек а чигає вепереді!

Три мандрівники об'єдналися приязно і прямували до міста Юрейго.

Але небезпека чигала на них вперед . . .

Двадцять чоловіків із похмурим виглядом чекали в засідці . . . Це були топіанці-моряки, які потребували невільників для своїх галер-кораблів!